

Svadobné...ehm...roľnícky

Znudene listovala v nejakom obdobne nudnom časopise s tými najnudnejšími obrázkami aj textami aj reklamami aj názvom: *Tvoj najkrajší deň...* Pravdepodobne mali namysli ten predtým alebo ten potom. Vizuálna kalkulačka jej veselo cynicky škrtala jednu položku za druhou. Čo ju najviac škvelo bolo, že nie kvôli financiám, ale úplne, úplne paušálne. Všetky tie krikľavé "biele" naaranžované catteringové dekorácie, menu, šaty, doplnky a spol. Nič z toho neladilo s prelomom novembra a decembra. A ona túžila po veľkolepej, ukážkovej, originálnej, neopakovateľnej svadbe. Niekde na zámku. Na pláži. Alebo tu, ale otec... Videla to reálne na pľušt', dážd', víchor, kosu a v pozadí vianočné artefakty. Rozmazané a zafľkané. Svadobné fotografie.

- Bellinka, môžeš mi...cililing...prosím...cililing...pomôcť...cililing. - vsúkavala sa do vlhkost'ou raziaceho kvetinárstva kopa tlačená otcom. Svadobným otcom.

Hrdo sa postavil pri obrie, v niekoľkých vrstvách pobalené balíky, čo zatiaľ neprehrádzali svoj obsah, ale zdali sa jej akési povedomé. Nový tovar? Nový tovar! Skúsila ich prelustrovať odhadom, ale nemohol to už vydržať.

- Pre teba, dcérka, urobím všetko! - s dojatím zažmurkal na balíky. - Ešte som ich ani ja nevidel, ale vraveli, že sú super! Stíhali to len tak-tak, vankúše, či podsedáky ešte dorábajú, ale základ by bol...- mrmlal do suchotu igelitu a vydolovával z neho prekvapenie. Svadobné prekvapenie.

Vyčarovalo jej to len plachý letný úsmev na tvári. Zdalo sa jej, že s jej nápadom usporiadať obrad a hneď aj svadobnú hostinu u neho v kvetinárstve, nebol spočiatku nadšený a stotožnený. Konečne dáva na ňu! Hrdo sa vypla.

- Predstav si, zatvor oči a predstavuj si to... Toto... - odmotal si ju z krku, kam sa mu dojato skryla. - ...poposúvame jednotlivé regále s tovarom k stenám. Črepníky, krhličky, záhradné hadice aj hnojivá môžu zostať, doplníme len kvety, najmä plastové, umelohmotné. Nejaké tie vianočné ruže, vianočné kaktusy, prípadne, tie sa potom neskôr predajú...aj k Veľkej noci. - začal obchodnícky básniť a ona si predstavovala nekonečnú kopu krikľavých červených vianočných ruží. Tak to teda ešte nikto na svadbe nemal. Stále lepšie, ako prípadné polystyrénom -kvázi umelým snehom zaprasené plastom páchnúce vianočné stromčeky. Ok, takže vianočné ruže. Dúfala, že namiesto stužiek a tylu nevymyslí otec vianočné girlandy, lebo tie sa budú lepšie predávať tiež...

- ...pár stojacich črepníkov tu vo dverách a tam pri stene, kde bude stáť oddávajúci. Starosta nemôže, majú zabíjačku, príde len zástupca, síce vravel, že mu vytrhli dva predné zuby kvôli novej protéze, ale že "nešušle až tak moc"... A tam, tam príde také to veľké kvetinové srdce nad vrchom stola a tam vaše iniciály! Kartón obalíme alobalom, bude sa to pekne lesnúť. - rozplýval sa a to srdce, ako rozťahol paže, bolo fakt obrovské. Veľa, veľa... alobalu.

- Aj to potom ešte predám, ak vymením stuhu...veď vieš. *"S láskou spomína rodina..."* - sústrastne zopál ruky nad alobalovou poslednou rozlúčkou.

Takmer sa rozplakala. Úprimne.

Medzitým vykladal z balíkov sivé črepníky v naozaj totálne barokovo gýčovom móde, plné buclatých dietok s vetvičkami zle opracovaného betónu. Našťastie, s patinou starého a oplieskaného. Len tie vianočné ruže si jakživ zatiaľ vôbec nedokázala predstaviť...

- Poobede behneme po tie vaše kreslá. Alebo načo! Len by zavádzali. Z kulturáku mi iste požičajú stoly s lavicami. Tými primontovanými k sebe. Používajú to, keď majú program v amfiku. Trochu fľakaté sú, ale... to zakryjeme látkou obrusov. - vydoloval z obalu niečo so slnečnicovým vzorom a skladmi, ktoré nerozžehlí ani parný valec.

- Ale bielu nemali. Vzal som teda žltú. Iba takú svetložltú, pozri, neboj, Bellinka. A sú plastové, tie neprepúšťajú vlhko.-

Bellinka sa bála. Červené vianočné ruže na žltých krčmových obrusoch. S kvietkami. Slnečnic. Iba takých svetložltých... Hororová svadobná zostava.

A otec začal z ďalšieho balíka naozaj ťahať girlandy.

✓
- Vianočné som neobjednal, toto sú ešte halloweenske, trval som na bielej, ale mali ju len v kombinácii s oranžovou alebo čiernou. Vzal som tú oranžovú. Nevadí, že sú to tekvičky? A tuto, keď tým strašidielkam či dúšikovia sú to, premaľujeme tie vyľakané ústa na úsmev... no, nevyzerajú ako sladké anjeličky?- zašuchotal jej dvoma pred zúfalo roztvorenými očami.

Už sa začínala báť, čo bude v ďalších balíkoch, ktoré otec starostlivo skladal z vozíka.

- Vravel som ti, že ani osvetlenie nebude problém. Tie hadice, čo mi požičali z elektra sú trištvrtocolové a krásna žiarivomodrá s neonovorúžovou. Taký ten mužsko-ženský princíp. Ping-pong, či jak sa tomu hovorí. Pozapletáme ich a nainštalujeme okolo celého obchodu...- krúžil ukazovákom po kútoch a mrmľal si metráž a ukotvenie.

Ani nemala silu mu ping-pong opraviť na jing-jang. Teraz by už najradšej zatvorila oči nadobro a prestala si predstavovať. Otec však mal ešte zopár vylepšení.

- Na zem nainštalujem ten umelý trávnik, čo som mal v lete vonku pred obchodom. Je síce trochu opršaný a zdupaný od blata, ale, ak použijeme tie lacné chryzantémy, aj tak by sa všetky k všetkým neminuli, rozoberieme ich a posypeme to celé... Poriadne nahusto... Aspoň nebude vidieť špina a keby aj niekomu pri jedle niečo spadlo, tá tráva to skryje... Ozaj, jedlo! - skríkol, ale už ďalší balík neotváral. Trochu jej odľahlo. Predstavila si si psie granule.

Odmlčal sa. V duchu preberal okolité reštiny a stravovacie jednotky.

- Kebab by nemusel všetkým chutiť, pizza je moc veľká, cestoviny nie, hamburger by mohol byť ako predjedlo, v krajnom prípade... Myslíš si, že keby poprosím kuchárky v tej osobitnej škole tu poblíž, že by nám spravili pár chodov navyše?! Nie, oslovím ich v učňovskom stredisku. Ak budú variť prváci, vyjde to lacnejšie. - otočil sa na dcéru.

Nasucho preglgla.

- A bude aj muzika! - tleskol, aby ju prebral z letargie. - Poznáš Kelčovanku? Tí, čo hrávajú na seniorparádach? Tak, síce Jozef s Ivanom nemôžu, lebo majú vtedy nejaký pohreb, ale ostatní dvaja prídu. Veď trúbka a heligónka nie sú až také potrebné. Stačí malý bubon, harmonika a ja si spravím ešte z pivových štupeľov ten...oný, ozembuch. Vždy sa mi to tak páčilo na svadbách! - začal si s prižmúrenými očami do hmkanej melódie búchať imaginárnym nehudobným nástrojom.

- Ta...tatatata...ta...tatatata...ta...tam - tadááá... -

- To je smútočný pochod, Pochod padlých hrdinov...otec, svadobný znie...trochu inak. - opravila jeho playlist.

- To ešte doladíme. - uzavrel hudobnú vložku a odhodil neviditeľný ozembuch.

- Bellinka?! Bellinka a kam bežíš?! - nestihol ju skoro pribrzdiť.

- Idem si do požičovne karnevalových kostýmov zabezpečiť nejaký...nejakú priliehavú svadobnú róbu!... Neviem ešte či godzilu, alebo pikačua! - vyprskla a buchla dverami, len tak zacililingalo.

- Nemusíš...už som volal... - skúšal, ale už bola preč.

Mobil však predsa len vytiahol a priložil k uchu.

- Vybavené. Svadba bude v kostole. Hostina v reštike. Tak, ako má byť. Bol som taký presvedčivý, že teraz sa jej aj svadba na úteku v nočnej košeli bude zdať lepšia, ako to všetko, čo som jej ponúkol. Mám to u teba, zaťko! Idem povracať tie kraviny do skladu. Maj sa! A... povedz jej, že pikaču by moc splýval s obrusmi, nech vyberie niečo do fialova, aby to trochu kontrastovalo...Čo? Nerozumieš? Nerieš, ona ti to vysvetlí... alebo ťa prizabije. Nás oboch... - usmial sa na aparát. - Blázon, starý, na čo sa ty už nedáš nahovoriť...- ohol sa k porozbalovaným estetickým katastrofám, aby ich pekne zas uložil a vrátil. Láska hory prenáša. Aj balíky.

Zuzana Martišková